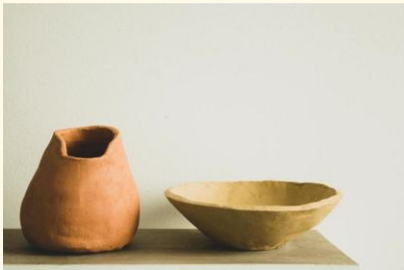

HET VERHAAL VAN ELIA

Het verhaal van Elia in 1 Koningen 17 is bijzonder. Aan het begin van het hoofdstuk kondigt Elia aan de slecht bekendstaande koning Achab een grote droogte aan die uiteraard zou leiden tot een erge hongersnood. Daarna richt de Heer zich tot Elia en geeft hem de opdracht om een schuilplaats te gaan zoeken, zodat hij zich kan verbergen voor de koning, bij de beek Kerit. Elia bevindt zich in een benarde situatie, hij is kwetsbaar en alleen. En wie stuurt God om hem te helpen? De raven. Het zijn de raven die brood en vlees naar Elia brengen (17:6). Wij lezen hier vaak snel overheen omdat wij het verhaal wel kennen.

Toch is dit een interessant gegeven. Want raven werden in die tijd gezien als een zeer onwaarschijnlijke manier waarop God de mens zou voorzien. Raven zijn aaseters en het vlees dat ze naar Elia brachten werd daarom als onrein beschouwd. Toch neemt Elia het aan, want moeilijke tijden vragen om flexibiliteit en een andere aanpak. Elia overleeft door het voedsel van de raven totdat de beek droogvalt en Elia niets meer te drinken heeft.

Dan moet Elia door, en God laat hem weten waar hij heen moet. Opnieuw is de oplossing die God aanbiedt op z'n zachts gezegd toch wel vreemd. God vraagt Elia naar Sarefat te gaan, een plaats die tussen Tyrus en Sidon lag, dat tegenwoordig in Libanon ligt. Dit was het gebied waar de Kanaänieten woonden. Degene die gastvrijheid moet gaan verlenen aan Elia is dit keer een weduwe. Een vreemdeling én een weduwe die Elia te eten en te drinken gaat geven, hoe is dat mogelijk? Was het niet juist de vreemdeling en de weduwe voor wie gezorgd moest worden (Deuteronomium 10:18)?

Maar nu zijn de rollen omgekeerd. God gebruikt de personen van wie we het minst verwachten, om gastvrijheid te verlenen aan een belangrijke profeet van God. En dat brengt een grote zegen in het leven van de arme weduwe. Want ook al heeft ze nog zo weinig, ook zij besluit een grote stap te zetten: zij verleent een vergaande gastvrijheid aan Elia waarbij zij besluit naar zijn God te luisteren (17:9) en deze vreemde profeet te voorzien van brood met haar laatste restje meel en olijfolie (17:15)! Over barrières breken gesproken! Het resultaat is dat zowel Elia als de weduwe gezegend worden. Ze hadden elkaar nodig om te overleven en God zegent de weduwe niet alleen door leven te geven via letterlijk voedsel dat niet opraakt maar ook door leven te geven aan haar zieke zoon (17:22-23).

Wij denken vaak dat we enkel de mensen nodig hebben uit onze eigen familie- en geloofskring. Wij zijn naar hen toe gastvrij en wij worden door hen gastvrij ontvangen.

Maar wat als wij ook de mensen daarbuiten nodig hebben of zelfs de mensen waar wij ons niet graag mee zouden willen associëren (probeer eens voor jezelf na te denken wie dat voor jou zouden kunnen zijn)? Wat als zij iets belangrijks kunnen toevoegen aan ons leven? Zou dat niet een mooie manier zijn om barrières te breken? God is uiteindelijk ook een God van onverwachte gastvrijheid...

Thirza Van den Broek